

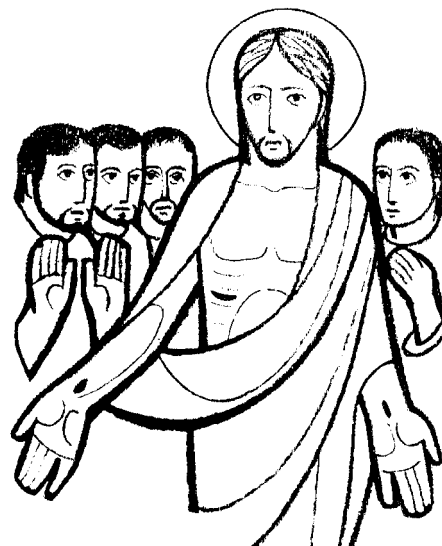
DOPIS NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA A VELIKONOCE 2025

Milí přátelé, drazí nemocní, milí senioři,
sestry a bratři,

zdravím vás téměř už na prahu
velikonočních svátků, po návratu
z Národní pouti do Říma, v rámci Jubilea
2025, kam se i z naší diecéze vydalo
okolo 150 poutníků. Chci vám poděkovat
za to, že jste nás provázeli modlitbami.

Také my jsme na vás v Římě pamatovali a díky přenosům TV NOE
mohlo být naše spojení ještě intenzivnější.

Jedním z vrcholných okamžiků naší římské pouti, který kamery nepřenesly v přímém přenosu, bylo společné putování všech poutníků z České republiky od Andělského hradu ke Svaté bráně ve vatikánské bazilice svatého Petra. Během něj se v čele dlouhého procesí věřících při nesení kříže vystřídali dva arcibiskupové, Jan Graubner z Prahy a Josef Nuzík z Olomouce. Nesený kříž byl zvláštním znázorněním Krista, který na něm nebyl jako ukřižovaný, ale vzkříšený a vítězný. Připomínal tak mimo jiné právě to, co prožijeme už za několik dní – Velikonoce, které jsou svátky Krista umučeného a vzkříšeného. Tento Kristus provází církev na její cestě. Bez kříže a vzkříšení nejsou Velikonoce. V prvním listě Petrově se píše, že díky zmrtvýchvstání Ježíše Krista máme naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé, které je pro nás připraveno v nebi. (1Pt 1,3-4)

Přeji vám, milí bratři a sestry, ať i ve vašem prožití Velikonoc uprostřed křížů nemoci, strádání či samoty, zazáří tato naděje, pramenící ze vzkříšení našeho Pána. On také každého z vás věrně doprovází na vaší životní pouti.

Přeji vám Velikonoce plné naděje a žehnám

+ **biskup Martin David**

Nemoc a bolest jako součást našeho života

Milí přátelé,

téma nemoci bylo již mnohokrát popsáno. Asi každý se je snažíme nějak uchopit, pochopit a jsme-li sami nemocní, pak se s nemocí snažíme bojovat a v některých případech nám nezbyvá než se s ní pokusit vyrovnat. Každý to děláme jinak a jiným způsobem podle toho, jakými disponujeme vnitřními i vnějšími zdroji. Nemoc může mít nesčíslně mnoho podob a tváří. Nejsou to jen nemoci těla a duše, ale patří zde i nemoci způsobené skutečně zlými myšlenkami, slovy či skutky, které obvykle nazýváme hříchem.

Nemoc a utrpení jsou zkrátka něčím, čemu se na tomto světě nelze vyhnout. V jistém smyslu a s určitou nadsázkou se tak můžeme ptát, kdo se skutečně může nazývat zcela zdravým? Imunní totiž není opravdu nikdo z nás. Tato skutečnost by nás měla vést i k určité pokoře, neboť nemoc a utrpení jsou vždy tajemstvím. Nemyslím tím příčiny vzniku, diagnózu, symptomy, léčbu apod. Mám na mysli ten nejhlubší niterný prožitek člověka, který nemoc a bolest zažívá. Nikdo nemůže být větším odborníkem na konkrétní utrpení než trpící sám. Někdy můžeme být v pokušení poučovat, jak by druzí měli se svou bolestí nakládat a přijímat ji. Ale copak víme, jak budeme reagovat, když se nemoc jednou dotkne nás samých?

Naší povinností je především zmírňovat utrpení, která zmírnit můžeme a prokazovat konkrétní skutky milosrdenství a lásky. Bůh dal člověku dar poznání, rozumu, vynalézavosti. Ježíš nám dal svým vztahem k nemocným, slabým a životem zkoušeným jasný příklad. A v medicíně, léčbě bolesti, zdravotní i sociální péči jsme skutečně urazili obrovský kus cesty. Dokážeme léčit nemoci, které dříve znamenaly třeba i jistou smrt. Umíme tišit bolesti dříve neutišitelné. Preventivními programy jsme schopni zachránit či prodloužit mnohé životy. Přesto je svět místem, z něhož smutek, bolest, choroby a smrt nemizí a ani nikdy nezmizí. To nás může naplňovat beznadějí a skepsí. Naštěstí je zde Ježíš. Ve své bezmoci na kříži změnil osud celého lidstva, každého z nás. On utrpení neglorifikoval, vždyť byl celý svůj život trpícím nablízku, ale dal mu zcela nový rozměr a vtiskl mu jediný možný smysl. Tím je oběť pro druhé a za druhé. Bolest, utrpení a smrt se staly nedílnou součástí Jeho díla spásy, stejně jako Jeho narození, chvíle radosti a štěstí s jeho učedníky, přáteli. V Jeho zdánlivé bezmoci se projevila moc, která nakonec přemohla smrt.

Ani my v našich nemocech a utrpení nejsme díky Ježíšovi zcela bez moci. Naše bolesti a trápení se stávají součástí Jeho bolesti a Jeho trápení. Pomáhají mu proměňovat tento svět. I když to tak třeba nevnímáme, v těch nejtěžších chvílích býváme Bohu nejbližší a On nám. Jsme-li mu sestrami a bratry v nemoci a utrpení, budeme mu sestrami a bratry i v Jeho slávě a věčném království.

Mgr. Bc. Lukáš Volný

trvalý jáhen u kostela sv. Josefa (Don Bosco) v Ostravě

Pozvedněme svůj pohled k Ježíši

Úryvek z promluvy papeže Františka – Velikonoční vigilie 2024

On, který na sebe vzal naše lidství, sestoupil do propastí smrti a překročil je silou svého božského života, čímž pro každého z nás

otevřel nekonečnou cestu světla. Vzkříšen Otcem ve svém vlastním, našem těle s mocí Ducha Svatého otevřel novou stránku pro lidský rod. Od tohoto okamžiku, pokud se necháme uchopit Ježíšovou rukou, nemůže mít žádná zkušenost neúspěchu a bolesti, ať už nás bolí sebevíc, nemůže mít poslední slovo o smyslu a osudu našeho života. Od tohoto okamžiku, pokud se necháme uchopit Zmrtvýchvstalým, žádná porážka, žádné utrpení ani smrt nemohou zastavit naši cestu k plnosti života ...

Ježíš je naše Pascha, ten, který nás přivádí z temnoty do světla, který se k nám navždy připoutal a zachraňuje nás z hlubin hříchu a smrti a vtahuje nás do světelného proudu odpuštění a věčného života. Pozvedněme k němu oči, přijměme Ježíše, Boha života, do svého života, obnovme dnes své "ano" jemu a žádný balvan nebude moci zadusit naše srdce, žádný hrob nebude moci uzamknout radost ze života, žádný neúspěch nás nebude moci uvrhnout do zoufalství. Pozvedněme k Němu oči a prosme Ho, aby moc Jeho vzkříšení odvalila balvany, které tísní naše duše. Pozvedněme oči k Němu, Vzkříšenému, a kráčeje v jistotě, že v nejtemnějších hlubinách našich očekávání a naší smrti je již přítomen věčný život, který přišel přinést.

Sestro, bratře, ať vaše srdce v tuto svatou noc propukne v jásot! Společně zpívejme Ježíšovo vzkříšení: ***„Zpívejte to, všichni, řeky a pláně, pouště a hory ... zpívejte Pána života, který vstává z hrobu, jasnější než tisíc sluncí. ... Muž bolesti už není ve vězení, otevřel průchod ve zdi, spěchá k vám. Ať se v temnotách ozve nečekaný výkřik: On žije, on vstal z mrtvých! A vy, bratři a sestry, malí i velcí... vy v námaze života, vy, kteří se cítíte nehodni zpívat... nový plamen proniká vaše srdce, nová svěžest prostupuje váš hlas. Jsou to Velikonoce Páně, je to svátek živých.“***¹

---

¹ (J-Y. QUELLEC, Dieu face nord, Ottignies 1998, 85-86).